

„Ó, Szent László király,
Keresztény lovagoknak oszlopa,
Ó, nagy erős reménye te nemzetednek,
Hű népedre tekints, hogyan áhít,
Ó, irgalmas, tenmagad is irgalmat nyervén,
Mindnyájunk üdvéért légy a mi közbenjárónk.”

Június 26.: Évközi 13. vasárnap

A Szentmise olvasmányai:

- 1Kir 19,16b 19-21**– Illés próféta tanítványául választja Elizeust, de ő még megengedi, hogy mielőtt még mellé szegődne, elbúcsúzzon szüleitől, és csak azután kövesse.
- Gal 5,1. 13-18** – Pál arra kéri a híveket, hogy a Krisztus által megszerzett szabadság révén szilárdan, megerősödve álljanak az életben, a Szentlélek vezetésére hagyatkozva.
- Lk 9,51-62** – Aki Jézust követni akarja, számíton rá, hogy nagy áldozatokat kell hoznia, ha alkalmas akar lenni az Isten országára.

Örömhír

A mai vasárnapi evangéliumi részletben az a kép tárul elénk, amikor Jézus, szenvedéseinek helyszínére, Jeruzsálembe indul. Lukács megfogalmazásában: Jézus „zarándokúton volt Jeruzsálem felé.” Jézus tehát úton van. Zarándokúton. A cél pedig Jeruzsálem. Az út hosszú és fáradságos. Szállás, pihenő kellene. De a szamaritánusok falujában nem fogadják be Jézust. A zsidók és a szamaritánusok között állandó volt az ellentét akkoriban. A zsidók úgy bántak a szamaritánusokkal, mint az idegenekkel. Annak ellenére, hogy ősatyjuknak ők is Ábrahámot tekintették, és náluk is találkozhatunk bizonyos Messiás-várással, azaz vártak valakit, aki kinyilatkoztatja majd az igazságot, a „visszatérő”-t.

Az ellenségeskedés az asszír hódítás idejére vezethető vissza. Szamáriában az ország északi részén az el nem hurcolt nép maradékából és a betelepített népek keveredéséből egy vegyes népesség jött létre, mely Jahve mellett saját isteneknek is hódolt. Amikor csatlakozni akartak a fogságból hazatért zsidó csoportokhoz, azok elutasították őket, így ellenségeskedéssé fajult az addig is rossz viszony. A zsidók nem érintkeztek a szamaritánusokkal, azok viszont szidalmazták a zsidókat, amikor Jeruzsálembe zarándokoltak. Így válik érthetővé, hogy miért is nem kap zarándokszállást Jézus, és miért is kívánnak emésztő istennyilát rájuk maguk a tanítványok is. Jézus azonban megfeddi őket. Hiszen „nem azért jött, hogy lelkeket pusztítson, hanem hogy megmentsen.” Jézus és a tanítványok kénytelenek tovább menni, másik faluba tartani. Útközben valaki megszólítja Jézust, sőt követni akarja. A válasz egy figyelmeztetés. Jól gondolja meg döntését, mert neki itt a földön nincs otthona, nincs hová fejét lehajtania, őt követni, vele tartani lemondásokkal jár. S bár Lukács nem ír róla, de látjuk, magunk előtt, ahogy a kérdező egyre lassabban követi Jézust, távolodik, végül végleg elmarad. Jézus azonban tovább megy. A zarándokokat figyelemmel kísérő emberek közül maga is megszólít egyet. Felszólítja: „Kövess engem.” De a megszólított habozik, késlekedik, halaszthatatlan feladatára hivatkozik. Jézus ugyanakkor radikális döntést kíván. Mert mindennél előbbre való hirdetni Isten országát. Ennél nem lehet semmi fontosabb. A megszólított szintén elmaradhatott. Végül újra őt szólítja meg valaki, akiről már érezzük, hogy eldöntötte, követni akarja Jézust. Csak egyetlen dolgot kér, hogy búcsút vehessen az otthoniaktól. Jézus válaszol: ha döntöttél, ne tekints többé hátra, mert ha így teszel, még mindig nem vagy alkalmas Isten országára.

Az úton végigkövethetjük az emberi hozzáállásokat a teljes visszautasítástól, a döntés meghozataláig. De ezek nem feltétlenül különböző emberekről szólnak. Saját magunk életén belül is nyomon követhetjük, megtapasztalhatjuk ezeket a lelkiállapotokat. Hiszen vannak helyzetek, életszakaszok, amikor tudunk alázasatosak lenni, mindenről lemondani, Isten országát hirdetni és Jézus követését, tanításait, mindennél előbbre helyezni. Amikor nem keresünk kifogásokat, nem cselekszünk másképp, amikor megszenteljük az Úr napját és ott vagyunk a vasárnapi szentmiséken, hiszen meghoztuk a döntést. De vajon mi kell ahhoz, hogy mindez megváltozzon bennünk? Mikor nem vagyunk elég erősek ehhez? Mikor jön el az a pillanat, amikor gyengének mutatkozunk, amikor fontosabbnak tarjuk, munkánkat, családi vendégeinket, annál a legszentebb vendégnél, aki szívünkbe, lelkünkbe látogat, aki az Oltáriszentségben jön el hozzánk? Mi lehet nála fontosabb? Emberi gyarlóságunk, lemondani nem

tudásunk, halogató, odázó, kerülő utakat kereső mivoltunk, gyengeségünk, kitartani nem tudásunk mind-mind ok lehet.

Pedig a magunk zarándokútján, ha figyelmesek vagyunk, Jézus minket is megszólít: „Kövess engem.” Többször is noszogat. A válasz csak rajtunk múlik. A döntés a mi szabadságunkban rejlik. Jézus nem ígérte, hogy könnyű lesz ez az út. Földi bajaink, küzdelmeink, betegségeink nem attól fognak megoldódni, hogy folyton számon kérjük az Úron, kéréseink be nem teljesültét. Szenvedéseink csakis Isten szeretetében oldódhatnak fel. A ráhagyatkozásban, a vele való úton levésben. Ő mindig ott van mellettünk, fogja a kezünk, mi vagyunk azok, akik elengedjük őt, és nem vele akarunk járni. Jézus szenvedéseinek végén, visszatért Atyjához. Halála árán váltott meg minket, bűnös embereket. De itt volt. Eljött. hogy elmondja nekünk az Atya üzenetét. Tanított. Itt volt, hogy megismerjen minket, embereket földi létünk minden szomorúságával és boldogságával. Itt volt és szeretett, a legbűnösebbeket a legjobban. És itt van ma is, mert ezt viszont megígérte: „*én veletek vagyok mindennap a világ végéig.*” (Mt 28,20) Ezért ma is, mindenkinek nyitva a lehetőség: menj és kövesd. Ne halogasd a döntést!

Június 27. : Szent László király

Szent László magyar király, 1046 körül Lengyelországban született. Salamon trónra kerülése után Géza herceg a nyitrai, László herceg a bihari dukátust kapta meg. Ebben az időben besenyők és kunok támadták meg az országot. Végigdúlták a Bihart és a Nyírséget, így a két herceg számos összecsapásban bizonyíthatta vitézségét. 1068-ban a kerlési ütközetben a Szamos mentén visszavonuló kun seregeket szétverték a magyar csapatok. Ennek a csatának egyik jelenetéhez kapcsolta később a hagyomány László hősi tettét, azaz a kun harcos által elrabolt magyar lány megmentésének a történetét, amely a középkori falképeken megfestésre került. Miután Géza legyőzte a mogyoródi ütközetben Salamont, királlyá választották. Váratlan halála után: az ifjú László herceg vitézségben oly hírnévre tett szert ekkorra, hogy a hazai főurak nem is igen gondoltak „*a Pozsony várában rekedt Salamon visszahívására, hanem egyhangúan Lászlót választották meg a trónra.*” I. László királyunk lesz az, aki a magyar királyság végleges határait kijelöli, és népét a keresztény hitben megerősíti. „*Véle kegyet, áldást nyertünk, Meg is tartván, mit meglettünk Hitvallásunk hajnalán.*” Nevéhez fűződik Gellért, István király, valamint András és Benedek zobori remeték szentté avatása. 1095-ben, amikor elhatározta, hogy Jeruzsálembé megy, s ott akár életét is feláldozza Krisztusért, épp a csehek ellen vezetett sikeres hadjáratot, Konrád morva herceg mesegítésére, akivel együtt készültek indulni a nevezetes útra. Egy betegség azonban ledöntötte lábáról, és sajnálatos módon nem jutott már el a szent városba. Az Úr 1095. évének július 29-i napján visszaadta lelkét Teremtőjének. A nagy király testét a nagyváradi székesegyházban helyezték végső nyugalomra, ahol már temetésekor csodák történtek.

Kapolcs, 2016. Június 26.

Június 29. Szent Péter és Szent Pál apostolok

Simon, egy bizonyos Jona (Johannesz) fia Betszaidából, a Genezáreti tó partján lévő halászfaluból származott. Házasságkötésekor átköltözött Kafarnaumba, anyósa házába, akit -- az evangélium szerint -- Jézus csodája gyógyított meg (Mk 1,29--31). Péter a legyőzhetetlen „Szikla”, amelyre Jézus Krisztus Egyházát építette, a kiválasztott pásztor, akinek az Úr átadta „a mennyek országának kulcsait”. Jézus mennybemenetele után, pünkösdkor kezdte meg az evangélium hirdetését; Kornéliusz házanépében Péter vette fel az első pogány családot az Egyházba (ApCsel 10). Vezető szerepét Pál is elismerte (Gal 1,18). Haláláról Római Szent Kelemen leveléből olvashatunk, Róma püspökeként szenvedett vértanúságot. Sírja fölé Nagy Konstantin császár bazilikát emelt.

A tarsuszi Saul, a későbbi Pál apostol levelei szerint „Isten akaratából Jézus Krisztus apostola.” (Kol 1,1) Tanult farizeus, aki a damaszkuszi úton jelenésben kapta apostoli küldetését a Feltámadottól. Rómában szenvedett vértanúhalált, s mivel római polgár volt, Péterrel ellentétben, akit saját kérésére fejjel lefelé feszítettek keresztre, őt kard általi halálra ítélték.

Istenünk, ki a mai napon Szent Péter és Szent Pál apostol ünnepével ajándékozta meg minket, kérünk, segítsd Egyházadat, hogy mindenben kövesse azok tanítását, akik ott álltak kereszténységünk kezdeténél!

Július

Az imaapostolság szándékai:

Egyetemes: Hogy tiszteljük azokat a benszülött népeket, akiket identitásuk, sőt a pusztaság miatt fenyegetés ér.

Evangelizációs: Hogy a karibi és a latin-amerikai egyház egész földrésnyi missziója során megújult lendülettel és lelkesedéssel hirdesse az Evangéliumot.

Július 2.:Szűz Mária látogatása Erzsébetnél (Sarlós Boldogasszony) ünnepe

Mária az angyali üdvözlés alkalmával, Gábrriel főangyaltól tudta meg, hogy idős rokona, Erzsébet, Keresztelő Szent János leendő anyja már hat hónapja gyermeket vár. Azonnal útra kelt, hogy a nehéz napokban segítségére legyen. Sarlós Boldogasszony ünnepét a ferencesek kezdték megtartani és terjeszteni a 13. század folyamán július 2-án, a Keresztelő Szent János születésének nyolcadát követő napon. Az egész egyházra VI. Orbán pápa terjesztette ki, majd IX. Bonifác 1389-ben vigíliával és nyolcaddal egészítette ki. IX. Pius az ünnepet május 31-re helyezte, a világegyház ma is ezen a napon üli meg. Magyarországon a 15. századtól vált Sarlós Boldogasszony tiszteltté, majd a barokk időkben virágzott az ünnep. Az ünnep jellegzetes magyar neve nem függ össze az eredeti egyházi elnevezéssel: Szűz Mária látogatása Erzsébetnél, hanem az aratás kezdetére utal. Sarlós Boldogasszony áldott állapotában a várandós édesanyák oltalma.

Írta és szerkesztette: Timár Ildikó Ágnes